

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.360 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 augustus 2006 België is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelde vast dat verzoeker reeds eerder een asielaanvraag indiende in Polen en verzocht de Poolse autoriteiten om zijn terugname. Dit verzoek werd door de Poolse autoriteiten op 31 augustus 2006 ingewilligd.

1.3. Op 6 oktober 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de

beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoeker werd op 16 oktober 2006 naar Polen teruggebracht.

1.4. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 september 2007 opnieuw België is binnengekomen, diende op 6 september 2007 nogmaals een asielverzoek in.

1.5. Op 26 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij aangetekend schrijven van 29 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Bij arrest nummer 15.630 van 4 september 2008 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

1.8. Op 9 december 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 9 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die verzoeker op 9 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(...)in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007). Reden(en):*

➤ De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, tweede en derde lid), m.n. : Artikel 7, § 1, (2° en 3°) van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat de aanvraag moet vergezeld gaan van “een medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet” en van “enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk” met betrekking tot deze ziekte. Hetzelfde Artikel 7, § 2, zegt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart “indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd”.

Deze drie inlichtingen zijn niet alleen nuttig, maar onontbeerlijk voor een correcte beoordeling van de aanvraag in de zin der wet en dat de afwezigheid van een ervan in de inleidende aanvraag bijgevolg neerkomt op slechts gedeeltelijke mededeling van alle medische dienstige informatie, leidend tot onontvankelijkheid in toepassing van Art 7, § 2, van het KB van 17/05/07.

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende inlichtingen: in de aanvraag is er geen sprake van een specifieke medische behandeling die gegeven wordt of noodzakelijk is. Er wordt enkel melding gemaakt van regelmatige controles, doch er worden geen bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat de opvolging effectief gebeurt. Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat de betrokkene vrij een nieuwe aanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de onontbeerlijke medische Informatie. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt tevens dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid zich schuldig gemaakt heeft aan machtsoverschrijding.

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker, om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, onontvankelijk is, daar de aanvraag niet vergezeld ging van *“(e)en medisch getuigschrift aangaande de ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet en enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte.”* De Raad stelt vast dat verzoeker de elementen die de bestreden beslissing onderbouwen ook aanhaalt en bekritiseert in zijn verzoekschrift, zodat hij niet kan voorhouden de dragende motieven niet te kennen.

Verzoeker maakt een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

3.1.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing foutief is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker voert aan dat hij een omstandig medisch attest heeft aangebracht en hij dus geen aanvullende dienstige stukken meer diende toe te voegen aan zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden. Hij stelt verder dat, aangezien hij een paspoort en een medisch attest aangaande zijn ziekte overmaakte, het bestuur over voldoende gegevens beschikte om zijn aanvraag ten gronde te onderzoeken.

Verweerder werpt op dat, teneinde toe te laten te onderzoeken of een vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en of er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst, het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt dat de betrokken vreemdeling daartoe een medisch getuigschrift en enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte, waarover hij beschikt op het moment van het indienen van zijn aanvraag, dient voor te leggen. Hij benadrukt dat in de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze toegelicht wordt dat, en waarom, verzoeker niet voldaan heeft aan de gestelde vereisten.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

Artikel 7, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt:

“§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden melding maakte van zijn feitelijke verblijfplaats in België en hij bij deze aanvraag een afschrift van zijn paspoort en een omstandig medisch attest van 9 juni 2008 voegde. Uit het voorgelegde medisch attest blijkt dat de door verzoeker geconsulteerde gastro-enteroloog van oordeel is dat verzoeker genezen is, dat geen bijzondere opvolging meer vereist is en dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt in zijn aanvraag zelf weliswaar dat regelmatige controles door een gastro-enteroloog vereist zijn, doch deze stelling vindt geen enkele steun in het door hem neergelegde medisch attest.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon derhalve vaststellen dat weliswaar een medisch getuigschrift werd voorgelegd, doch dat dit attest - nu het slechts aangeeft dat verzoeker genezen is en dat er geen bijzondere opvolging meer vereist is - geen getuigschrift is 'aangaande een ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet', dat er geen sprake is van een specifieke medische behandeling die gegeven wordt of noodzakelijk is en dat geen bewijzen werden voorgelegd dat er nog effectief enige opvolging gebeurt.

Door louter vast te stellen dat niet alle inlichtingen die, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dienen te worden overgemaakt ook effectief werden voorgelegd en te concluderen dat de ingediende aanvraag bijgevolg onontvankelijk was, heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, in casu, zijn bevoegdheid niet overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt geenszins.

3.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot het citeren van deze verdragsbepaling. Aangezien niet toegelicht wordt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM zou schenden, dient dit onderdeel van het middel als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.